

Er was eens een Wezen
 Zijn aard was Buitengewoon
 Zijn Grootheid was Oneindig, zijn Schoonheid Eeuwig
 Hij was helder Licht en vol van Liefde
 Zijn Vrede was Grenzeloos, Zijn Bewustzijn Eindeloos
 Vreugde en Stilte waren Eenheid in Hem

Er was geen naam voor Hem, want geen enkele naam zou recht doen aan de uitgestrektheid van Zijn Wezen. Elke naam zou slechts maar één aspect van zijn geestkwaliteiten kunnen benoemen. Er was ook niets buiten Hem, wat Hem een naam zou kunnen geven. En omdat Hij Eén was met Zichzelf, kon hij Zichzelf ook geen naam geven.

Ook kon Hij Zichzelf niet ervaren. Er was niets dat hem kon zien, horen, voelen of op waarde schatten. Hij verkeerde in een stille Zijnstoestand. Een ongeopenbaarde droom. Maar omdat Hij liefde was, had Hij de wens om te ontwaken en te bestaan. Om Zichzelf werkzaam te laten worden; om Zijn liefde in vormen uit te drukken. Het enige dat hij als vanzelfsprekend wilde, was werkelijk worden wie Hij was; om aan Liefde, Schoonheid, Vrede en Licht uitdrukking te geven. Zijn verlangen werd uiteindelijk zo groot dat Hij een wilsbesluit nam. Hij zou schoonheid laten bestaan, liefde laten voelen en licht laten schijnen. Daartoe had hij een plek nodig, waar dat alles niet was, anders kon het niet worden ervaren. Om liefde te kunnen voelen had hij liefdeloosheid nodig. Om schoonheid betekenis te geven had hij lelijkheid nodig, om vrede te ervaren, was strijd nodig en om licht te laten schijnen moest het ergens donker zijn.

In zijn grootsheid was ook dat alles aanwezig.

Zijn beslissing zette een beweging in gang; een vreugdevolle reis. Een indaling in de wereld van vorm geworden energie.

Onderweg op die reis, ontmoette hij meerdere zielen die uit Hem voortkwamen, die net zoals hij, allen even vreugdevol waren over hun beslissing.

Hij koos met zorg een plekje waar voldoende duisternis was, om zijn licht te kunnen laten schijnen. Waar precies de juiste omgeving zou zijn om zijn kracht te kunnen ontwikkelen en werkzaam te worden. Vanuit de oneindig zachte kracht van Zijn Wezen zou hij op aarde aanwezig zijn. Hij had er flink veel zin in!

De reis mondde uit in een indaling in de duisternis. Hij schrok er hevig van. Wat was het hier donker! En het was net alsof iedereen om hem heen sliep of half dood was. Hij had ouders uitgekozen die hij zeer liefhad en hij verwachtte dat zij net zo blij zouden zijn met zijn komst vanuit pure liefde en zuiver licht, als hij was om het te brengen. Dat kon niet anders, want er wás alleen maar licht, liefde en vreugde in hem. Dat zouden zijn ouders zeker herkennen en verwelkomen; ze zouden het natuurlijk heerlijk vinden dat hij kwam.

Maar zijn vader had het eigenlijk veel te druk; zijn komst kwam hem slecht uit. Wezen ervoer dat hij helemaal niet welkom was! Zijn moeder was eigenlijk zo vreselijk verdrietig, dat alle waarheid, heelheid en puurheid van zijn wezen volstrekt aan haar voorbij gingen. Toen hij de pijn daarvan ervoer sneed deze door zijn wilskrachtige ziel als getande messen door zijn hart. Het was zo'n overweldigende teleurstelling, zo'n schok; een nooit eerder ervaren pijn schoot door Wezen heen.

Wezen was zich rot geschrokken, maar het was al veel te laat. Hij zat al helemaal klem. Hij voelde een nare pijn aan zijn hoofd. Zó had hij het niet bedoeld! Dit was niet wat hij wilde! Hier wilde hij niet zijn! Hij wilde alleen nog maar terug, terug, terug naar die warme omhulling, de éénheid, de grootsheid. Hij voelde zich ongelofelijk klein, afhankelijk, in de steek gelaten en bedonderd. Nog voordat hij helemaal uit zijn klem bevrijd was, had hij al een conclusie getrokken.... Ik ben mislukt! Ik ben geen liefde waard! Ik ben helemaal niet belangrijk!

Al wat hij kon doen met zijn eerste ademtucht was het uitschreeuwen van de pijn.

In de weken die volgden wist hij regelmatig nog wie hij was; ervoer hij vreugde, schoonheid, volledigheid. Hij vatte liefde op voor zijn ouders, die hem een 'wolk van een baby' noemden.

Maar terwijl hij opgroeide werd hij nog regelmatig aan zijn schok herinnerd, bijvoorbeeld als zijn vader afwezig was. Hij voelde dan een leegte in zichzelf en hij voelde zich onveilig en bang. En vooral: overbodig.

Ik ben kennelijk niet de moeite om voor thuis te blijven. De pijn van zulke onbelangrijkheid voelde hij in zijn hart en in zijn buik als een mistroostig zwart gat.

En als zijn moeder boos was, voelde hij spanning in zijn jonge lichaam kruipen en wist hij weer hoe klein en onmachtig hij eigenlijk was.... En mislukt.

Dan ervoer hij weer de pijn: Ik kan helemaal niets doen om mijn moeder gelukkig te maken en ook niets doen om te zorgen dat mijn vader thuis blijft. Ik ben machteloos en helemaal niets waard.

Maar hij begon toch zijn best te doen. Bijvoorbeeld door een ‘wolk’ te zijn, ook wanneer hij zich helemaal niet zo voelde, wanneer hij eigenlijk gespannen, angstig of verdrietig was.

Dat deed hij opdat ze hem niet zouden verlaten.

Zo was hij dus aan de buitenkant regelmatig anders dan van binnen, maar dat gaf niet, want hij wende er aan. Soms hielp het ook, want dan vonden zijn ouders hem lief en dan hoopte hij vurig dat ze hem niet zouden verlaten of boos worden op hem ... of op elkaar.

Hij werd er best goed in eigenlijk, in dat spel. In de loop van zijn kinderjaren hield hij zich er steeds meer mee bezig. Hij vertrouwde niet meer op wie hij van nature was, want dat was niet goed genoeg gebleken. Hij onderdrukte de pijn daarvan en dwong zichzelf vrolijk te zijn of grappig of aardig of heel actief. Hij was een spraakwaterval in het gezin. Zo hield hij de situatie onder controle. Hij voldeed er mee, dacht hij, en hij was tenminste niet meer zo ontzettend kwetsbaar. Zolang hij de ruimte maar opvulde voelde hij de pijn niet zo... Later, toen hij wat ouder werd, werd hij stoer en sterk. Spontaan was hij niet meer, want dat zou hem verraden. Af en toe, als hij erg teleurgesteld werd, voelde hij dat niet, maar werd hij direct kwaad. Hij had onverklaarbare driftbuien. Maar meestal had hij die wel onder controle. Alles ging dus best goed en Jeroen, zo heette hij, geloofde in zijn eigen creatie. Hij was gewoon zo: stoer, sterk en nergens bang voor. Hij was trots op zijn eigenzinnigheid. Bijna nooit meer, was hij stralend, nee, hij was flink verbitterd eigenlijk en probeerde van daaruit wanhopig te bewijzen dat hij geweldig was, zoals een vage herinnering hem zei.

Hij was vastberaden om te laten zien dat hij het was, waar de wereld op had gewacht. Hij neeg naar heldendom en winnarij. Hij moest laten zien dat hij van belang was; de beste, sterkste of grootste in iets. Origineel, betekenisvol, uniek! Van waarde! Een idealist. Hij moest perfect zijn, geen fouten maken. Hij wilde niet ongezien blijven! Want ergens op de achtergrond, had hij toch echt nog een vermoeden van zijn enormheid.

In de nacht droomde dit ‘Jeroen kind’ er soms van dat hij zalen toesprak. Hij zag dan dat er grote inspiratie van hem uitging. In zijn droom zag hij dan vonkjes van energie in de zaal, die heen en weer sprongen tussen hem en het publiek. Hij werd er heel gelukkig van...

Maar wanhopig was hij in werkelijkheid, met al de beperkingen waar hij mee te kampen had. Hij was totaal vergeten dat hij iets had willen komen brengen. Dat was fundamenteel onderuit gehaald, miskend en afgewezen. In plaats daarvan wilde hij eigenlijk alles hebben; Aandacht, respect, aanzien, uitblinken, hij was een bodemloze put. Hij deed alles om deze dingen te krijgen, want hij was vergeten dat hij volledig was. Door egocentrisch gedrag stootte hij mensen van zich af en ging dan nog harder zijn best doen, omdat hij verwachtte dat ze hem juist zouden adoreren. Hij was afgunstig, gefrustreerd en kwaad, wanneer anderen aandacht kregen of geluk hadden. Ook als die anderen dommer, slapper of lelijker waren dan hij. Dat bijvoorbeeld zijn jongere broertje, die iedereen het bloed onder de nagels vandaan haalde, toch de liefde van zijn moeder had. Dat maakte hem kwaad. En hij dan? Hij was sterk, slim en zelfstandig. Was hij dan niet exclusief? Waarom zag ze hem niet?

In zijn jaren als adolescent ervoer Jeroen vaak de bevestiging van zijn oorspronkelijke conclusie. Hoewel hij die conclusie zelf allang vergeten was. Het werd hem keer op keer bewezen. Uit zoveel dingen bleek dat er voor hem geen liefde was, geen waardering, geen medewerking, geen respect. Het scheen hem toe dat anderen deze zaken eerder kregen dan hij, onverdiend in zijn ogen, want zij leefden maar wat, deden niet hun best, hadden geen missie.

De wereld leek af en toe wel één groot complot tegen hem. Alsof een onzichtbaar publiek nu aan het toekijken was hoe hij het er af bracht en aan het eind iedereen hem zou uitlachen om het feit dat hij in alle vallen gelopen was.

In veel wat hij tegenkwam op zijn pad, kwamen zijn oorspronkelijke pijn en teleurstelling weer boven en zijn conclusie dat hij geen liefde waard was. Dat gevoel, dat op onnavolgbare manier in zijn aderen kroop als een vervuilde sloot die een uitweg zocht, zette zich om in akelig gedrag.

Jeroen had besloten zich wat harder op te stellen. Hij was gefrustreerd, want hij wist dat hij groots was, oneindig krachtig en blij, maar hij voelde zich zo klein, machteloos en ontzettend kwaad. Zag niemand dan wie hij eigenlijk was? Hij was vreselijk ontevreden met zichzelf. Zijn prestatiedrang had hem ingehaald. Hij voelde zich een mislukkeling, maar dat mocht niemand weten. En om daarvan de pijn te onderdrukken, werd hij nonchalant en veinsde daarmee dat hij er boven stond. Alles waar mensen van zeiden dat het voor zijn eigen bestwil was, leek hem toe dat hij het MOEST doen voor die anderen i.p.v. voor zichzelf. Hij wilde niks MOETEN, want hij was veel te druk met zichzelf te bewijzen. Hij was dat prachtige weten al lang kwijt en de herinnering eraan verloren. Hij geloofde er echt niet meer in als anderen weleens zeiden dat hij goed was zoals hij was...

Hij was begonnen andere mensen de schuld te geven van zijn mislukkingen. Hij was goed gebekt en weerde zich daar mee. Iets wat zijn medemensen God noemden zou alles gemaakt hebben, nou, wat een klote wereld had die dan gemaakt. Als Hij dan zo ontzettend alomtegenwoordig was en zo vreselijk almachtig en nog

liefdevol ook, zoals men zei, wat was er dan in 's hemelsnaam zo moeilijk aan om de zaken hier anders te regelen? Waarom zette Hij iedereen tegen iedereen op nadat Hij de mensheid geschapen had en waarom liet Hij het toe dat er dieren werden mishandeld en dat natuur werd vernietigd. Als Hij alles kon, dan had Hij dat toch wel stukken beter kunnen doen!

Zijn gedrag werd inmiddels door zijn omgeving opgemerkt als dwars en asociaal.

In zijn contacten was hij nors, streng, kortaf en kritisch.

Hij las iedereen de les, wilde winnen en de baas zijn. Niemand mocht te dicht in zijn buurt komen, want hij was toch geen liefde waard. En daar gedroeg hij zich naar! Hij hield mensen op afstand, zodat ze hem niet zouden kunnen ontmaskeren. De pijn die hij niet wilde leren kennen, mocht niet worden aangeraakt...Hij wilde geen pijn meer voelen. Hij zou het wel in zijn eentje opknappen; hij had niemand nodig!

Hij was meedogenloos in zijn optreden. Hij spaarde anderen niet bepaald in hun gevoelens. Het leek wel of hij het belangrijk vond, dat anderen de pijn voelden die hij zelf voelde. Zijn nog onbewuste, onerkende pijn schreeuwde om aandacht, maar de mensen meden inmiddels zijn nabijheid, niet omdat ze niet van hem hielden, maar uit angst om te worden gestraft voor iets dat ze nooit hadden gedaan.

En natuurlijk: Hij wist het wel, het kwam door zijn ouders. Zij hadden hem opgevoed en hem beperkingen opgelegd. Ze deden wel alsof ze van hem hielden, maar hij wist eigenlijk dat ze hem nooit echt gezien hadden, hem nooit werkelijk begrepen hadden. En hoe meer hij zijn best had gedaan om door hen gezien te worden, hoe meer hij een hekel aan zichzelf had gekregen,

Nee, de verwachte vervulling van het leven bleef uit, wat hij ook probeerde.

Vroeger, als kind, had hij beelden gezien, van zalen waar hij voor stond; zalen met mensen die door hem werden geïnspireerd. Het had hem een heerlijk gevoel van kracht en eigenwaarde gegeven. Eenmaal wakker had hij er echter nooit meer een serieuze gedachte aan geschonken. Hij zou niet weten waar hij het over zou moeten hebben tegen al die mensen en al helemaal niet hoe hij daarmee zijn geld kon verdienen. Hij had het verwezen naar het rijk van de kinderfantasieën. Met zeer fijne gevoelens, dat wel.

Hij had dus maar een realistischer weg gevolgd, een opleiding gevolgd en was aan de slag gegaan. Maar het was verre van dat fijne gevoel op zijn werk.

En dan waren er ook nog van die mensen die wisten te vertellen dat hij, Jeroen, zelf de oorzaak was van zijn problemen; dat de wereld een spiegel was van wat je denkt en dat je de vrede in jezelf moest vinden. Dat je je eigen situatie creëert door wat je uitzendt.

Dat was wel erg gemakkelijk, vanachter hun kaarsjes en hun wierook.

Wat een gezever! Wat had hij daar nou aan. Hoe konden ze nou weten wat hij allemaal meegemaakt had en waar bemoeiden ze zich trouwens mee?

Nee, ze konden allemaal de schijt krijgen, met hun Oosterse gezwets erbij.

De wereld was trouwens vol corruptie en geldbejag, ieder voor zichzelf, maar wel schijnheilig doen in de kerk of onder familieleden. Als er een God was, dan zou die daar toch het eerst wat aan moeten doen!

Op 22 jarige leeftijd ontmoette Jeroen een vrouw, op wie hij direct erg verliefd werd. Ze bracht hem de liefde, schoonheid en goedheid in herinnering, ze was mooi, integer en open bij hun ontmoetingen. Jeroen voelde zich compleet bij haar, open en goed zoals hij was. Met haar zou hij gelukkig zijn! Hij trouwde een jaar later met haar, ondanks dat hij ook al wel vervelende dingen aan haar had opgemerkt en de euforie al wat was ingezakt. Dat zou wel goed komen als ze een gezin zouden hebben, zo dacht hij. Ondertussen stortte hij zich verder op het slagen van zijn roeping.

Op zijn werk was Jeroen een felle, gedreven man. Hij moest en zou natuurlijk verschil betekenen in deze wereld en hij sloeg regelmatig met de vuist op tafel, wanneer zijn grote gevoel voor missie niet in de hoofden van zijn kleinburgerlijke collega's leek door te dringen. Hij vocht voor rechtvaardigheid. Hij sloeg op tilt als iemand oneerlijk of egoïstisch was in zijn ogen. Maar hij had het onmachtige gevoel dat zijn verzet zou verdampen als een druppel op de gloeiende plaat van onrecht in de hem omringende wereld.

Het ergerde hem, dat wanneer hij de waarheid vertelde, wanneer hij iets duidelijk veel efficiënter en perfecter wilde aanpakken, dat juist hij dan als een boze lastpak werd gezien, in plaats van als iemand die respect verdient, omdat hij zich uitslooft en z'n best doet om er wat van te maken. Zich totaal niet bewust zijnde van zijn arrogante en dwingende houding, trok hij zich terug in verbolgenheid. Hij kon zich al lange tijd niet meer onttrekken aan doemgedachten over hoe het met de wereld zou aflopen als mensen zo doorgingen.

Toen...hij was inmiddels 31 jaar, werd hij vader!

Bij de geboorte van zijn tweeling, had hij zo moeten huilen! Hij wist niet waar de tranen vandaan kwamen. Hoe konden zulke kleine wezentjes bij hem nou zo'n ongekend groot gevoel teweeg brengen. Het was net of hij aan iets zeer groots en zuivers herinnerd werd. Alsof hij iets herkende dat hem heel nabij was. In de oogjes van deze wezentjes was zoveel moois te zien! Er staalde iets uit naar hem toe dat hem meenam, verzwolg in extase. Ze waren zo compleet, zo perfect, deze wezentjes! Was dat pure liefde? Jeroen werd er wekenlang door overmand. Hij had er met niemand over durven praten. Met het opgroeien van de jongens was de ontroering ook overgegaan in verstandig vaderlijk optreden, zodat alles weer meer beheersbaar was geworden. Gelukkig maar! Stel je voor, hij kende zichzelf niet terug! Kwetsbaarheid had hem eerder de das omgedaan, dat was gevaarlijk terrein voor hem, waar hij zich instinctief niet op waagde. Ook al voelde het dan groots en 'eigen', dat gaf hij toe, maar alleen aan zichzelf.

Hij had zijn 'eigen' kinder dromen en zin voor avontuur al lang geleden opgegeven. In zijn dagelijks bestaan 'vocht' hij voor rechtvaardigheid en hij zou bewijzen dat dat niet voor niets zou zijn. Nee, hij moest volharden in de strijd. Er was zoveel mis in de wereld!

Maar onbedoeld waren zijn dagen zonder vreugde en was zijn houding hardvochtig jegens hemzelf en anderen. Er was weinig meer waar hij zich dankbaar voor voelde. Zijn kritische geest belette hem dat. Hij zag overal wel iets dat niet deugde.

Heus, soms probeerde hij nog wel eens iets voor zich zelf te doen. Dan ging hij bijvoorbeeld op reis, met de vage hoop iets te vinden dat zijn gemoed tot bedaren zou kunnen brengen; op zoek naar een beetje geluk, of rust. Eigenlijk verwachtte hij niet dat zoiets echt uitkomst kon bieden. Hij keerde na zo'n vruchteloos avontuur dan ook onverrichter zaken terug. Waarna hij zich dan weer met extra veel moeite stortte op zijn werk.

De vroegere energie en souplesse, die hij in zijn lichaam had ervaren en vanzelfsprekend had gevonden als horende bij hem, hadden langzaam maar plaatsgemaakt voor stramheid bij het opstaan. Veel bewegingen deden hem pijn en hij was vaak moe en lusteloos. Ook zijn taille was aangezet en in zijn gezicht begonnen zich pennenstreken af te tekenen, die veel gepeins, zorgen en boosheid verrieden.

Al deze tekenen baarden hem zorgen. Innerlijk verzette hij zich ertegen. Iets in hem zei dat dit alles niet nodig was, maar hij had geen antwoorden.

Hij wist ook wel dat het zinloos was om deze symptomen te bestrijden of te onderdrukken. Dus deed hij voorlopig niets, dan af en toe in de spiegel kijken en angstig toezien, hoe er iets wezenlijks aan hem leek voorbij te gaan, wat hij niet kon grijpen...

Feestjes vond hij maar niks. Hij vroeg zich altijd af wat mensen daar nu aan vonden. Iedereen scheen het gezellig te hebben, met elkaars voorspelbare grappen en collectief doodzwijgen van werkelijke kwaliteiten en belevingen. En men ging dan weer naar huis zonder elkaar echt ontmoet te hebben en zonder ook te weten wat men was misgelopen. Hij verveelde zich er dood.

Nee, hij verlangde naar iets dat groot en belangrijk was, waar hij zich aan kon overgeven. Meerdere malen had hij zich al, vanuit dit diepe verlangen, gevoegd naar de regels van een geloofssysteem, rituelen gevolgd, symbolen waarde toegekend, leef en eet regels opgevolgd en deze ook aan anderen opgelegd. Maar telkens had hij deze regels uiteindelijk weer als beklemmend ervaren. Hij was er op zijn beurt streng van geworden, zowel voor zichzelf als voor anderen. Bovendien was het hem opgevallen dat als anderen, die in zo'n overtuiging rondliepen wel gedreven waren, maar nooit evenwichtig en vrij. Het leek of ze zichzelf, hun werkelijke streven, waren verloren in de weg die ze gekozen hadden. De regels maakten voor hen het ultieme doel onzichtbaar. Dus daar zag hij ook geen heil meer in.

Wat Jeroen ook aanpakte, alles wat hij deed, leek op een mislukking uit te lopen. En weet je, voor hem hoefde het ook niet meer. Hij gaf zich over aan een boze onverschilligheid. Waarom zou je je nog inspannen? Hij was toch niks waard.

Zijn energie was op; Hij voelde zich misbruikt. Hij had een hekel gekregen aan alle uitdagingen in het leven omdat hij het associeerde met MOETEN. Hij wilde liever weg nu. Hij ontliet zijn verantwoordelijkheden steeds meer; de resultaten stapelden zich op. En hij veinsde dat hij zich vrij voelde onder de oplopende druk van zijn lethargie. Hij was dan vader van twee pubers, maar hij leek er verdorie zelf wel één! Als iemand hem erop aansprak, antwoordde hij met verzet en agressie. Hulp sloeg hij resoluut af. Diep van binnen voelde hij zich ergens slachtoffer van; hij zag het gewoon niet meer zitten.

Lusteloos, moegestreden, half onderuitgezakt op de bank voor de televisie, nam hij een volgende zinloze hap uit de chipzak.

Hij probeerde er niet aan te denken dat hij het was die daar zo zat. Hij voelde zich diep gezonken... ronddolend in diepe minachting voor zichzelf. Hij vond zijn bestaan op aarde ondragelijk doelloos, nietig en erg vermoeiend.

Als hij had geweten, op dat moment had beseft, welk een onmetelijke kracht hij bezat, zich gerealiseerd had welke motivatie er was om hier verzeild te raken, had hij deze hel abrupt in een hemel kunnen doen veranderen, maar het was nog niet de tijd.... nóg niet...

Hij zakte weg in een almaar apathischer leegte, grauw, grijs, onaantrekkelijk, waaruit alleen te ontsnappen viel door wat afleiding te zoeken. Verder niets.....

Hij rukte zich los uit zijn gedachten en daar borrelde een vraag in hem naar boven. Een wezenlijke vraag, die hemzelf verbaasde. Het was de vraag waar hij al zo lang in zijn binnenste mee rond liep, maar die hij nooit hardop had durven stellen. Hij was bang geweest dat dan zijn onzekerheid aan het licht zou zijn gekomen en zijn eigenlijke radeloosheid. Hij had ook nooit verwacht dat er een antwoord op bestond. Uit zijn tenen rees deze vraag, een schreeuw haast, op tot in zijn bewustzijn. Het leek wel een diepe, radeloze smeekbede. Hardop vroeg hij: "Als er dan 'iets' is dat mij liefheeft, waarom voel ik dat dan nooit? Waartoe dient dit alles. Ik wens gelukkig te zijn. Ik wil eigenlijk alleen maar liefde voelen!"

Met de warme tranen nog onder zijn oogleden ging hij die avond naar bed, met deze vraag in zijn geest, zonder antwoord te verwachten.

De dag erop, op de fiets naar zijn werk, kreeg hij een ingeving, zomaar vanuit het niets, om het bos in te trekken. Anders dan anders, besloot hij aan deze opwelling gehoor te geven. Hij zette zijn fiets bij het boshekje aan de ingang. Helemaal alleen zwierf hij een poosje later door een echt Hollands eiken-berken bos, met af en toe een beuk.

Wat was het lang geleden dat hij zich de tijd had gegund om in zo'n mooi bos te lopen!

Het ontroerde hem. Hij had het altijd te druk, merkte hij, met zaken aan zijn hoofd waar hij nooit echt gelukkig van werd. Maar nu voelde hij rust en dankbaarheid. Zelfs een beetje blijheid en opluchting dat hij dit nu zomaar voor zichzelf deed.

Al wandelende in dit prachtige bos verbeelde hij zich dat hij een soort tovenaars zag staan; het leek wel een wijze versie van hemzelf. Hij wist niet of hij het nou verzong of dat hij er echt stond, maar hij ervoer een golf van herkenning en liefde vanuit deze gestalte.

Hij voelde de grote behoefte om zijn levensvraag aan deze verschijning te stellen, die hem zo na leek te staan en bij wie hij zich zo veilig voelde.

Het was alsof de gestalte de vraag al kende, want hij begon nog te spreken ook!

Hij zei:

'Nu zijn je gedachten en handelingen doortrokken van de pijn die je wilt vermijden. Wanneer jouw pijn haar erkenning heeft gekregen, wordt het pas mogelijk om je handelingen te doorlichten met de liefdesenergie die dan vrij komt....

Je kunt geen stappen overslaan. Accepteer eerst je pijn. Je pijn is jouw duisternis. Als je verlichting wilt, belicht dan om te beginnen je eigen duisternis. Erken, accepteer, benoem jouw gevoelens met de juiste woorden.

Ontvlucht of camoufleer ze niet langer. Kijk er rechtstreeks naar en je zult jezelf vrij maken.'

De eenvoud, de helderheid en de rust waarmee de stem gesproken had, roerde Jeroen tot diep in zijn ziel. Hij kon de waarheid hiervan niet langer negeren.

Het raakte een zeer onbeminde plek in zijn wezen en de pijn daarvan overviel hem.

Steunend tegen een beuk besloot hij plotseling om zich over te geven aan het verdriet, dat hij maar al te goed kende. Het had hem vergezeld zolang hij zich kon herinneren en hij was er altijd tegen in verzet geweest. Nu eindelijk, hier in dat bos, waar geen boom een oordeel velde, een bos dat omhulling en vriendschap bood, gaf hij die strijd op en liet zijn tranen de vrije loop.

Voor het eerst leerde hij zijn echte verdriet kennen; hij voelde het nu. Hij vermeed het nu even niet, maar liet alles varen waar hij zo aan vastgehouden had. Zijn moeite, zijn idee over zichzelf, zijn verschillende houdingen om buiten te houden wat hij niet had willen voelen.

Onbewust had hij het niet gepast gevonden voor iemand die groots en krachtig was. Zijn geslotenheid en trots waren al die jaren lang zijn troef geweest. Daar had hij mee overleefd.

Maar wat was hij bang geweest dat zijn overtuiging klopte, dat hij niets, maar dan ook niets waard was. En dat er wel ergens iets heel slechts in hem zou moeten zitten, dat hij zoveel pijn verdiende.

Hij voelde woede in hem opkomen. Om de strijd die hij geleverd had. Hij was woest om de tijdverspilling die hij in zijn leven had gekend. Al die tijd dat hij niet echt had kunnen of durven leven...

Het volle gevoel van frustratie ging hij door.

Dan voelde hij de angst die hij altijd achter de hand had zodat hij zich niet ten volle hoefde te geven, om uit zijn schulp te kruipen. Hij had zichzelf verhinderd om ten volle open te bloeien. Hij voelde de pijn van de zelfmiskening die daar onder zat.

En vanuit die pijn liet hij zijn tranen stromen, denkende aan alle miskening in de wereld, het vele geweld dat daaruit voortkwam, wat mensen zichzelf en elkaar aandeden, alle oorlog, misdaden tegen de menselijkheid, en vernietiging van leven kwamen voorbij voor zijn geestesoog en hij hilde onbedaard.

Dan voelde hij diep in zich zijn onmacht. Als een klein kind stond hij daar, onmachtig om iets te doen in een wereld waarin niemand elkaar leek te begrijpen. Hij herinnerde zich hoe hij zich diep eenzaam had gevoeld als kind, tussen mensen van wie hij hield, maar die hem niet begrepen, die zo ver van hem af leken te staan...

Zijn waardeloosheid kwam voorbij. De kwelling van niets te kunnen doen voor zijn ouders, om hun pijn te verzachten

Hij had zich als jong kind al afgesloten van liefde en het gat dat overbleef had zich gevuld met pijn, boosheid, strijd en duisternis.

Hij voelde nu eindelijk alles waar hij zo lang niet naar had willen kijken en gaf zich er aan over. Minuten lang druppelden zijn tranen op het mos aan de voet van de prachtige beuk.

Dan, terwijl de tranenstroom zich langzaam had teruggetrokken, verbleef hij voor de volle honderd procent in de ervaring van zijn diepste eenzaamheid.

En ook deze trok na enige tijd weer weg.

En werd vervangen door Niets.....Een grote leegte strekte zich uit in zijn geest. Er was Niets.

Eindeloze leegte.

Er kwam een hele tijd niets meer....

Dan kwam er een diepe rust over hem. Een grenzeloze stilte maakte hem eindeloos ruim. En vanuit deze rust welde een grote, zachte kracht in hem op. Na enkele seconden kwam er een groot licht in al zijn cellen tevoorschijn, dat zich transformeerde tot een liefde voor het totaal. Deze liefde loste van binnenuit alle pijn en verdriet, onmacht en waardeloosheid op, die om hem heen hadden gehangen en die niet werkelijk waren wie hij was. Hij wás liefde en ervoer het in zijn lichaam en ook er om heen. Als was alles één geheel. In het licht van deze onvoorwaardelijke liefde, vergaf hij zijn vader en vergaf hij zijn moeder. Want hij zag dat ze hem nooit opzettelijk pijn hadden willen doen en dat ze vanuit dit licht van hem hielden zoals hij was. En hij vergaf ook zichzelf, dat hij het zo had opgevat. Hij zag dat zijn toekomst met deze liefde een glans zou hebben, die hem naar zijn bestemming zou brengen.

De tovenaars verscheen weer in zijn gedachten en deze glimlachte instemmend.

Plotseling brak er uit het niets een ongekend authentieke glimlach door op zijn gezicht. Een grote vreugde, lichtheid en pure liefde stroomden door hem heen. Hij opende zijn ogen. Hij keek om zich heen en het was alsof hij zich, behalve in zijn lichaam, ook overal elders in het bos bevond. Hij zat niet alleen in zijn eigen lichaam, maar ook in de beuk naast hem en ook in alle andere bomen tegelijk en in de lucht die ertussen was. Hij bezielde zelfs ook alle andere mensen op de planeet en de dieren, de planten en de bergen. Hij was in alles aanwezig! Hij was één ding dat zich in alles tegelijk bevond! Een enorme schoonheid en volstreekte harmonie maakten zich van Wezen meester en hij herkende Zichzelf in dit moment van eeuwigheid.

Enkele staartmeesjes kwamen vlakbij hem in een boomtak zitten. Ze waren niet bang voor hem. Hij was ook helemaal niet de buitenstaander zoals gewoonlijk, maar hij was in het zelfde paradijs als zij, waar niemand voor niemand bang was. Eenheid, vrede, harmonie, perfectie en schoonheid gingen hier samen en er was geen mogelijkheid om erbuiten te staan. Angst had hier geen plaats. Alles is eenheid. Terwijl hij naar de diertjes keek, wist hij hoe ze zouden bewegen, naar welk takje ze zouden hippen en wanneer het weer tijd was voor hen om door te vliegen, omdat hij één was met hen in het moment. Alles was in perfecte harmonie, eeuwig en overal tegelijk.

Hij wist dat dit de Werkelijkheid was en hij zag heel helder dat al wat hij tot nu toe gedacht had, de sluiers waren geweest die deze werkelijkheid omhuld hielden. Die hem van deze altijd durende en immer aanwezige liefdevolle eenheid hadden afgehouden.

En wat had hem nu gered? Wat had hem in de bron gebracht?

Overgave! Bereidheid; acceptatie van zijn verdriet en kwetsbaarheid.

Als in een flits zag hij dat hij zichzelf ontrouw was geweest vanaf zijn eerste geboortepijn. En dat hij een nieuwe waarheid had aangenomen als ware hij het zelf. Hij was vergeten wie hij was en had zich afhankelijk gemaakt van mensen en omstandigheden en had deze de kracht gegeven om hem te vormen.

Hij ervoer vrede. Een ego overstijgend zelfrespect in de wetenschap dat hij deze unieke uitdrukking van de bron, de liefde, het Goddelijk Wezen was en al wat leeft met hem. Hij herkende in alle andere uitdrukkingen deze Éne. Hij ervoer het. Hij was het Zelf.

Hij zag dat hij met verzet en strijd voeren slechts zijn eigen energie had opgebrand. Dat hij niets aan de wereld had toegevoegd dan kritiek, commentaar en negativiteit. En dat hij daarmee zijn eigen diepe teleurstelling in zichzelf en zijn ongenoegen op zijn omgeving uitgeleefd had. Zijn felheid was niet meer geweest dan een residu dat was overgebleven van het grote gevoel liefde te komen brengen. Een residu dat zich had vertaald in eigen belangrijkheid, zijn zin door drijven. En alle frustraties die daaruit voort vloeiden voor hem persoonlijk, hadden hem het tegendeel gemaakt van zijn oorspronkelijk wezen. Hij was egocentrisch, uit op macht, maakte graag indruk, om zo het gevoel te benaderen dat hij ooit gekend had: geweldig te zijn.

Verslaafd als hij was geworden aan dat gevoel deed hij er alles aan om het te krijgen; om zichzelf meer aanzien en opluistering te verschaffen. Het had hem afhankelijk gemaakt. Hij was nog niet op het idee gekomen om zijn talenten te gebruiken in dienst van een groter geheel. Je hoeft helemaal niets te verwachten of te verlangen. Alles is er al!

Hij moest niet afwachten tot liefde naar hem toe zou komen. Hij moest juist in zijn eigen bron van liefde toeven en dit laten uitgaan van hem! Logisch dat hij zo onvervuld was geweest, een bodemloze put. Nooit was het genoeg geweest wat anderen voor hem deden, want hij had zichzelf, zijn eigen oneindige bron, ten diepste miskent! En zo deze niet kunnen ervaren.

Eindelijk zag hij ook wie zijn 'vijanden' waren geweest. Zij waren precies de obstakels geweest op zijn pad en de ultieme uitdagingen om zijn kracht en liefde op te roepen, de herinnering aan Wie hij was te wekken en waar te maken. Hij had zich steeds slachtoffer gevoeld en was kwaad op ze geweest. Het had zijn lichaam ziek gemaakt met gevoelens van onmacht en waardeloosheid. Nu viel hem het zinnetje te binnen van een wijs medeschepel, dat hij nooit goed begrepen had: "Hebt Uw vijanden lief."

Hij knikte instemmend, midden in het bos.

Hij voelde een onuitsprekelijke liefde voor iedereen in de wereld tegelijk.

Hij herinnerde zich ook weer wat hij kwam doen en hij begon te stralen. Het lag aan hem en aan niemand anders. Liefde is een werkwoord, iets dat je kunt doen in plaats van het op te eisen.

Jeroen zag in, dat alles wat hem tot nu toe overkomen was, hem geschonken was door het universum waar hij deel van uit maakte. Eén groot ondersteunend samenspel van krachten, tot in de finesses uitgewerkt om hem tot bewustzijn te brengen!

Het leven had hem net zo lang ondersteund door hem te spiegelen, totdat hij er eindelijk in durfde te kijken. Wat een liefde! Wat een eindeloze genade. Alles wat hem was 'overkomen', dat pijn of verdriet had gebracht, was er geweest om hem wakker te schudden, uit te nodigen in het loslaten van zijn kramp.

Sterker nog, hij wás het universum, hij had het zo aangestuurd.

Elk klein detail was Liefde geweest, Liefde van het ongeschapene voor het geschapene. Van Hem, voor hem.

Twee aspecten onlosmakelijk verbonden in Eén.

Hij herkende zich: Wezen in dat Wezen.

Het ongeschapene en het geschapene ontmoetten elkaar in hem.

Hij zag nu helder dat alle andere mensen (hijzelf in een andere verschijning), precies de juiste plek innamen in dat grote krachtenspel. Hij juichte. Draai maar door prachtige aarde. Het is goed!

Zoals hij nu keek, zag hij dat iedereen zich bevond op een trede op de ladder in zijn eigen transformatie en hij zag dat het Goed was.

Mensen werden precies op de juiste tijd boos, kregen precies op de juiste tijd hun lessen en inzichten, hun kansen tot zelfverwerkelijking. Wanneer je er zonder oordeel naar keek, was de hel precies de hemel!

Verblijvend in deze heelheid, met deze vrije glimlach vanuit het niets, kon hij zichzelf vergeven. Hij vergaf zichzelf dat hij zich zo in de weg gezeten had. Hij had dit gedaan opdat hij zou ontwaken in deze volmaakte waarheid en hij was er gekomen! Hij had zichzelf waarlijk lief! Hij was een overwinnaar! Niet van anderen, maar van zijn eigen gevang.

Zijn hart gaf een licht gezwollen gevoel in zijn borst. Een energie die onmiskenbaar de naam Liefde moest dragen, stroomde daarvandaan via zijn benen door zijn voeten naar buiten.

Hij was zojuist uit het oordelen gestapt en zag de wereld zoals die werkelijk was. Het rad van oorzaak en gevolg zag hij om zich heen en zag dat mensen daarin hun gang maakten. Hij was toeschouwer nu. Maar hij wist ook dat hij nu mededogen kon voelen, omdat hij pijn en lijden zelf kende. En dat was nodig om mensen uit hun situatie te helpen bevrijden. Mededogen en geen kritiek.

Hij had zich uit zijn eigen onbewuste pijn een beeld gevormd van de mensen om hem heen en dat beeld was hij zat geweest. Hij was niet de mensen zat, maar het beeld wat hij op hen had geprojecteerd. Hij zag nu dat zijn beeld losstond van wie zij in wezen waren. Hoe hij de mensen ervoer, kwam door dat beeld dat hij ervoor geschoven had, opgetrokken uit eigen pijn en onvervuld verlangen...

Hij had liever anderen opgejaagd dan zijn eigen gevoel van onrust toe te laten; Hij had liever anderen gekwetst dan zijn eigen kwetsbaarheid te ruimte te geven, liever anderen scherp veroordeeld dan naar het verdriet in zijn eigen hart te luisteren...

Zijn kritiek had hen gehouden waar zij waren en ook evolueerde hij er zelf niet mee.

Hij wist nu dat ook hijzelf doortrokken was van die zinderende levensenergie. Liefde, prana, chi, gelukzaligheid. Eén en dezelfde in alles en iedereen. Hij was dus van nature goed, van nature een geliefd onderdeel van het geheel!

Van daaruit kon hij dus ook bijdragen aan het geheel in alles wat hij deed. Hij besepte dat hij door zijn wantrouwen had gestolen, had ontnomen, had opgeslorpt en weggegooid, de stroom van levensenergie door zijn laatdunkende gedachten miskent en neergedrukt.

Hij had het op door hem bedachte wijze willen laten gebeuren, maar hoe veel liefdevoller, overtuigender, oneindiger was deze stroom van levenszin, die hem samen met zijn misvatting toch altijd gedragen had. Dat was genade!

Hij wist dat hij juist het tegendeel van wie hij was, had uitgekozen om het verschil te leren kennen. Om zich van zichzelf bewust te worden. Hij zag nu ook in dat dit de heilige, spirituele werking van de aarde is, voor de hele mensheid, de hele schepping, de hele godheid. Eindeloos geduldig tot het moment dat de herinnering van wie je bent ook je waarheid wordt en het geloof in het tegendeel slechts een illusie.

Op de fiets terug naar huis schoten hem plotseling de godsdiensten te binnen, die er in de wereld waren. Hij schaterde het uit. Wat deden mensen ongelofelijk hun best om daar te komen waar hij zojuist geweest was! Rituelen volgen, oefeningen doen, zelfkastijding, boete doen, biechten, elkaar er op aankijken als je niet naar de kerk was geweest, wat ontstellend serieus allemaal.

Hoe onbetekenend schenen hem nu al die wegen toe. De hele weg naar huis lag hij dubbel over zijn fiets van het lachen om zoveel serieusheid en bevrijdde daarmee de wereld een stukje van haar schuldenlast.

Toen hij thuis kwam zag hij het:

Zijn hond. Het was in de ogen van zijn hond! Nooit had hij het eerder gezien. De liefde lag in de ogen van zijn eigen hond! Zo dichtbij en nooit had hij het kunnen zien. Nu keken hij en zijn hond elkaar aan en zij herkenden elkaar. Zij waren één!

In de opvolgende periode gaf hij niet langer de schuld van zijn gevoelens aan anderen of aan de omstandigheden.

Steeds wanneer hij weer een onbehaaglijk gevoel bij zichzelf waarnam, nam hij er de tijd voor, liet het gevoel toe helemaal in zijn lichaam te zakken, omarmde het en kwam dan tot rust, zoals hij in het bos had gedaan.

Dan kwam hij, net zoals bij de beukenboom, altijd onder die laag van negativiteit uit, dat wist hij nu: hij had dat vertrouwen. Dan kwam hij in staat van vrede en verscheen als vanzelf de glimlach.

En vanuit die staat, een heel andere dimensie, waren er altijd oplossingen die zich aandienden voor het probleem van dat moment

Tevoren had hij een grote afkeer gehad van bepaalde bezigheden en voorkeur voor andere. Maar het onderscheid werd steeds minder. Met het uiterste respect behandelde hij zijn voedsel, de kopjes in de kast, de vrouw bij de kassa in de supermarkt. Het is één liefdesenergie die alles doet bestaan.

Hij besepte dat alles waar hij zich ooit tegen verzet had, feitelijk camouflerde dat hij er eigenlijk verbinding mee had gevoeld, maar niet klaar was geweest om dat te integreren in zijn bewustzijn. Omdat hij zichzelf nog niet kende. Hij had zich afgescheiden gehouden om trouw te kunnen worden aan wie hij was en nu kon hij zichzelf en anderen zien in de verscheidenheid van dezelfde eenheid.

Het betekende dat er helemaal geen sprake was van goede of slechte situaties, van goede of slechte mensen, van goede of slechte omstandigheden. Alles was zoals het was en het verschil werd gemaakt in hoe je er tegenaan keek.

Hij begreep steeds beter waarom er in religieuze tradities vaak werd gesproken over dat je goed en kwaad moest overstijgen en niet moest vasthouden aan voorkeuren en verslavingen. Omdat dat lijden met zich meebrengt. Het klopte ook bij hem.

Hij had in dat bos eindelijk onder ogen gezien wat hij steeds had vermeden. Hij had zijn pijn, angst en onmacht als zijn vijanden beschouwd en iedereen die hem daaraan herinnerde veroordeeld en op afstand gehouden.

Hij had in een roes geleefd, verdoofd, om niet te hoeven voelen wat Liefde in de diepte met hem deed.

Nu hij wist wie hij was, identificeerde hij zich niet langer met zijn emoties, maar benutte hen, om bij zichzelf uit te komen. Hij zette zich in om in zijn persoonlijk leven op te ruimen wat nog in de weg stond om de werkelijkheid toe te laten. In het licht van wat hij in het bos had beleefd, viel die keuze hem niet zwaar.

Ook zijn vrouw had, in de loop van hun huwelijk, om zichzelf een harnas opgebouwd. Hij had in een waas geleefd, steeds bezig met zijn eigen kleine gedachten. Hij had zich nooit gerealiseerd welk effect zijn humeurigheid op haar kon hebben. Als hij zoveel zaken afwees, had ze zich wellicht ook afgewezen gevoeld en was in haar schulp gekropen. Zijn botheid en kritiek hadden haar teleurgesteld en hij zou het haar niet kwalijk nemen, wanneer ze hem nu niet direct in de armen zou vallen...

Wat was hij dankbaar dat zij in zijn leven was. Ze was onderdeel van die eindeloze geduldige genade die hij in het bos ervaren had...

En dat zou hij haar beetje bij beetje laten weten.

Hij was er verrast over dat de mensen in zijn omgeving nog gewoon van hem bleek te houden zoals hij was. Hoezeer hij hen ook had pijn gedaan met zijn gedrag. Liefde was toch een onverstoort gegeven. Ook zijn kinderen, zijn ouders die nog in leven waren en zijn vrienden bleken allemaal gewoon van hem te zijn blijven houden. Kennelijk wachtend op het moment dat hij het zou kunnen herkennen. Nu kon hij dat. Hij had gewoon niet beseft, dat ondanks dat hij liefdes en vrienden in zijn leven had, hij toch helemaal zelf verantwoordelijk bleef voor zijn geluk. En dat had hij van hen geëist...

Wat was hij dankbaar voor iedereen in zijn leven en wat hield hij van hen allen. Voor het eerst hield hij van hen, zonder dat ze hem moesten vervullen met iets.

Eenieder werd gedreven door die onzichtbare kracht, die je liefde kunt noemen of God, of eenheid of... Genade. Hij voelde zich gedragen en compleet. Ook hij was door deze kracht aangedreven en met zijn gedrag en al een spiegel geweest voor anderen om in hun eigen kracht te gaan geloven.

Het had allemaal zin gehad in een groter plan dan hij toen kon weten.

Toch was er nu iets wezenlijks veranderd. Hij was zich bewust geworden van zichzelf en de gevolgen van zijn handelen. Nu had hij dus de keuze. En kon hij zichzelf leiden. Dat werd in de religieuze tradities 'meesterschap' genoemd.

In de weken die volgden koos hij er voor om, wanneer hij pijn voelde, niet naar buiten toe te reageren, maar deze pijn te doorvoelen, de tijd te nemen om het op zich in te laten werken.

Hij merkte dat hij eigenlijk vol zat met pijnlijke associaties. Bijvoorbeeld de dikke buurvrouw. Die had hij altijd op flinke afstand gehouden omdat hij haar lelijk vond en liever niet zag. Nu hij haar weer zag en voelde wat de walging met hem deed, voerde die hem terug naar de pijn van de afwijzing die hij als kind had ervaren en dat hij besloten had een goed figuur te behouden, zodat hij daarover complimentjes zou krijgen.

Dat zij zich permitteerde om gewoon dik te zijn, had hem tot op heden flink geërgerd.

Plotseling bevrijd van zijn oordeel zag hij hoe mooi ze eigenlijk was. En dat je van haar gezicht onbevangingheid af kon lezen. Hij groette haar vriendelijk bij deze ontdekking en ze bloosde, knikte en stapte, nog even verrast omkijkend, verder.

Hij besloot het ook op zijn levenspartner toe te passen.

Er was heel wat aan haar gedrag dat bij hem weerstand opriep, zo bleek, dus dat werd een hele klus. Hij keek naar haar, anders dan anders en zocht bij haar wat nou wezenlijk aan haar was. Hij herinnerde zich waar hij op gevallen was. Het was haar oprechtheid geweest. Zijn hart werd week. Hij had haar vele verwijten gemaakt over haar gedrag, had bedreigd op te stappen omdat het niet meer werkte tussen hen, omdat zij niet was zoals hij verwachtte. Toen dat niet hielp, had hij haar verlaten zonder echt weg te gaan. Hij besepte goed dat dat kwam omdat hij eerst zichzelf verlaten had. Zelfs al voor hij haar had ontmoet...

En hij ging ervoor zitten, nam de tijd om te voelen wat er in hem gebeurde wanneer hij naar haar keek of op haar afstemde. Hij zag hoe het uit pijn opgetrokken beeld dat hij van haar had opgebouwd, wegzakte; Hij zag wie ze was. Hij had de gang van zaken willen forceren zodat het op zijn manier zou gaan. Maar zij had de hare! Ze was deel van hem; hij had haar zelf in zijn leven opgeroepen.

En ze was oprecht, hier en daar wat worstelend met zichzelf en net als hij was ze regelmatig vergeten wie ze was. Maar wie ze was, was mooi!

Hij besloot om dat te gaan benadrukken, haar wezen te bevestigen en haar vergissingen te laten voor wat ze waren.

En dit oefende hij in al zijn contacten.

Het kostte hem vele maanden tijd, maar hij boekte vooruitgang.

Gaandeweg bleven zijn dagen meer en meer verschoond van de eens zo onuitputtelijke bron van negatieve gedachten en gevoelens.

Sinds hij met zijn bewustzijn alle zware lagen die zijn hart hadden omklemd had doorkruist, en de liefde was komen bovendrijven, kon hij als een spiegelgladde zee onberoerd blijven. Zijn kalmte was een zegen voor zijn omgeving. Hij herinnerde zich een gezegde en begreep voor het eerst echt wat het was om 'in de wereld te zijn, maar niet van de wereld'.

In de jaren die volgden nam meer en meer de angst af, doordat hij koos voor aandacht en aanwezigheid. Hij had dingen gedaan in zijn leven die niet liefdevol waren, maar uit angst ontstaan.

Hij had zich daar eerst schuldig over gevoeld, maar daarmee had hij gemerkt dat zijn gedrag er niet beter op werd en zijn angst niet minder. Later was hij zichzelf voor dit gedrag gaan vergeven. In het licht van wie hij werkelijk was, was dat slechts een leerproces voor hem geweest, om trouw te worden aan Zichzelf en niet aan wat hij dacht dat hij was vanuit de angst...

Zodra hij zichzelf vergeven had, merkte hij dat hij in contact met zijn medemensen meer compassie had. Hen niet meer veroordeelde om hun fouten en eigenaardigheden. Hij begon eerder hun grootsheid te herkennen onder de lagen van verduistering. Hij besepte ook, dat discipline niets anders is dan consequent zijn in jezelf gelukkig maken.

Hij stond vroeger op, had een geweldige energie, at eenvoudig maar gezond en overwegend groente, fruit, granen en noten. Voedsel waarvan hij voelde dat dit in overeenstemming was met hun bedoeling. Bijna iedere ochtend trok hij zich een half uur terug in zijn slaapkamer en strekte daar op alle mogelijke wijzen zijn lichaam en mediteerde daar. Elke houding die hij aannam droeg hij op aan het geheel, de al doordringende liefde.

Van zijn vroegere kwaaltjes was al snel niets meer over en hij was vitaal en stralend. Hij was vrolijk en minzaam tegenover zijn gezinsleden en collega's.

Zijn omgeving merkte op dat er iets veranderd was aan Jeroen. Hij was een geïnspireerde man geworden, waar men graag naar luisterde. Er werden hem vragen gesteld. Over de zin van het leven, over religie, over liefhebben, over de bestemming van de mens en ieders eigen plek daarin. Over al deze onderwerpen gingen de gesprekken. Er werd hem gevraagd om hierover eens op een avond voor een groep te spreken en hoewel onwennig, had Jeroen het graag gedaan.

Hij had zich uitermate blij gevoeld dat te mogen doen. Hij had er een grote energie van gekregen en straalde de hele avond. Zijn toehoorders, die actief betrokken waren geweest tijdens de lezing, gingen naar huis, onderweg enthousiast met elkaar napratend, ook als ze voor de lezing nog vreemden voor elkaar waren geweest.

Jeroen wist dat hij nu kon gaan doen, waar hij voor gekomen was.....

Als kind had hij zichzelf gezien, pratend tegen volle zalen met geïnspireerde mensen. Hij had de vonken en lichtjes van de inspiratie in de zaal gezien en de vreugde gevoeld. Hij had deze beelden en gevoelens niet serieus genomen, zoals kinderdromen niet serieus genomen worden. Hij had deze beelden later geïnterpreteerd als grootheidswaan in een naïeve kindergeest. Maar nu ging hij dit alles heel anders bezien. Hij wist dat hij zich zelfs helemaal zou gaan laten leiden door deze innerlijke beelden; dat het verwijzingen waren naar waar zijn persoonlijke en professionele groei samen toe zouden leiden.

Hij had zichzelf kleiner gemaakt dan hij van nature was en via een omweg zich toch groots willen voelen. Hij had altijd gedacht dat hij bang was om niets waard te zijn. Maar nu snapte hij dat de angst voor zijn natuurlijke grootsheid hem juist op zijn plek had gehouden.

Hij ervoer de volledige vrijheid om te gaan doen waar hij voor gekomen was. Dat idee vervulde hem met vreugde, een ongekende blijheid. Hij had zijn kracht gevonden en voelde liefde naar alle mensen.

Mededogen ook, want hij wist wat je meemaakte wanneer je onbewust gevangen zit in je eigen wereldje van beperkende overtuigingen. Hij kende dat maar al te goed. Maar nu hij er bovenuit kon kijken, zag hij dat onwetendheid niet per se slecht is, maar een stadium van ontwikkeling naar vervolmaking, waar een ieder doorheen gaat op zijn eigen wijze.

Hij merkte dat hij kwaliteiten bezat die hij ontwikkeld had in zijn overleving, die hij nu goed kon gebruiken op zijn pad naar vervulling. Zo had hij geleerd grenzen te stellen, was zijn doorzettingsvermogen ontwikkeld, het vermogen afstand te nemen en zijn relativeringsvermogen waren gegroeid. En hij was goed van de tongriem gesneden. En met die voertuigen kon hij zijn liefde brengen waar hij wilde.

Hij voelde hoe het van het uiterste belang was dat wat je doet in lijn is met je oorsprong, gevoed door je ware energie, verbonden, geaard, maar de hemel dienend.

Geïnspireerd sprak hij zalen toe en de energie vonkte over en weer tussen hem en zijn publiek, precies zoals hij in zijn kinderjaren voor zich had gezien. Waar hij voorheen moe werd van een werkdag, blaakte hij nu van de energie, bezat hij de bezieling die hij zolang gemist had....

Juist in situaties waar geen liefde was, waar hij vroeger vanuit pijn en met verwijten op had gereageerd, bracht hij nu zachtheid, warmte, waardering. Vaak smolten de kribbige situaties dan als sneeuw voor de zon en konden de mensen om hem heen ook weer verder met hun leven. Waar hij ze eerder had vastgezet met zijn oordeel over hun functioneren, voegde hij nu vanuit zijn borst medeleven, compassie en overgave toe aan de werkelijkheid van mogelijkheden.

Waar hij voorheen bovenop gesprongen was om oplossingen aan te dragen voor een onhebbelijk probleem, bleef hij nu stil en luisterde naar de pijn van mensen, die cirkelde dan rond in zijn hart en werd, vermengd met zachtheid, getransformeerd teruggegeven.

En hierover sprak hij in zijn lezingen. Hij kon dit alleen doen, omdat hij het verschil had leren kennen. Alles wat in zijn leven gebeurd was, zonder uitzondering, had bijgedragen aan de bijdrage die hij nu kon leveren.

Hij begreep ook waarom hij zich steeds had geërgerd aan het feit dat de jeugd -en dan vooral zijn eigen twee pubers- zich slechts bezighielden met computerspelletjes, gameboycen en televisie kijken. Het had hem herinnerd aan zijn eigen pijnlijke verlies van contact met zijn oerbron, zijn levenszin en keuze om te bestaan voor een hoger doel. Hij merkte dat hij, nu hij beseftte dat ook zijn kinderen van dezelfde Goddelijke oerbron waren, hij ze veel meer kon laten gaan, om hen hun eigen weg naar zichzelf terug te kunnen laten vinden.

En hij merkte dat hij in plaats van mopperen op hun gedrag, ineens ging voorstellen om, als ze even tijd hadden tussen het computeren door, zin hadden in een spelletje. En dat bleken ze te hebben. En zelfs bleken ze zin te hebben om mee te gaan met hem naar een leuk museum als hij daar ook echt zin in had. Of het bos in te trekken, of langs de zee te lopen. Ze bleven computerspelletjes doen, maar de wereld werd gevarieerder en er ontstond meer contact.

Op feestjes had Jeroen de diepere laag ontdekt; de gevoelslaag, de chemie. De aanwezigheid van God in hun midden. Wat een openbaring. Je hoeft helemaal niet bijzonder te zijn om in Gods genade te leven. En op zo'n feestje was iedereen ontspannen, zichzelf, men nam elkaar zoals men was, inclusief de voorspelbare grappen. Het was niet diepgaand, loste niets op, maar er was in een dergelijk samenzijn toch eenheid voelbaar. Men werd gedragen door een groter geheel, waarin men elkaar in eigenaardigheid accepteerde. En je hield er een kalm gevoel van oké zijn aan over.

Hij zag steeds beter dat alles wat op zijn pad kwam kon worden opgevat als vraag om zijn liefde erop te laten antwoorden. Uiteindelijk nam hij helemaal niemand meer iets kwalijk. Af en toe overvielen hem nog wel eens sombere gedachten, bijvoorbeeld wanneer er weer ergens een oorlog uitbrak. Dan kwamen zeker de vroegere momenten van twijfel weer boven. Maar hij identificeerde zich niet lang met de pijn. Hij herinnerde zich dan met enige vertraging weer wie hij was en besloot telkens opnieuw, dat het liefde was dat de wereld nodig had en geen veroordeling, geringschatting of kritiek.

Terwijl zijn bewustzijn nu verankerd was in de bron, zag hij dat zijn lichaam langzaam verouderde. Het was niet meer het lichte, zachte en soepele lichaam waarmee hij geboren was. Dit lichaam was lange tijd gevoed geweest met negativiteit, donkere en afgescheiden gedachten.

Dit had het afgesneden van de levende bron. Dat had het wat stijf en stram gemaakt.

Sommige delen waren teruggevallen tot het bewustzijn van kou, gesteente, kristal. Daarmee kon hij niet verder leven. Het was als een leeg en donker omhulsel, koud en hard geworden. Hij was in de loop van zijn leven toch wel erg gehecht geraakt aan zijn lichaam, zijn vorm, zijn instrument. Maar nu voelde hij dat hij bereid was haar los te laten.

Hij zou het laten gaan, terug naar de elementen. Hij was in wezen groot, liefdevol en oneindig krachtig, wat had hij te verliezen? En hij zou eeuwig verder leven in bewustzijn. En een nieuw lichaam aannemen om bewustzijn en licht op aarde te vergroten. Hij wist dat hij onsterfelijk was, maar dit lichaam was als instrument versleten. Hij besloot om zich terug te trekken uit de polaire wereld, om in de eenheid te verblijven. Wezen trok zich terug, bewuster van wie hij was nu, in de rijkdom van zijn liefde. Hij overleed op 85 jarige leeftijd, met een groot gevoel van voldoening en vrede.

Onderweg zag hij vele andere zielen zoals hij, zich terugtrekken uit de wereld. Zij hadden hun beproeving doorstaan, waren licht en vredig zoals hij. De vrije, vreugdevolle lach op hun gezicht herkende hij bij hen. Hij zag ook zielen die wel teruggetrokken werden, maar die eigenlijk nog niet wilden, bang waren zich over te geven en zich verzetten tegen de grootsheid van wie ze eigenlijk zijn. 'Dat, 'zei wezen in zichzelf, 'is goed zoals

het is,' want hij wist dat liefde hen omarmt op hun verdere pad, net zolang tot ze het zouden aandurven zich ervoor te openen en hun ware zelf terug te vinden. Ook zij zouden op hun eigen tijd in volledig bewustzijn en liefde komen.

Hij wist zelf niet of zijn reis nu jaren of eeuwen had geduurd. Tijd was van geen enkele betekenis en hij werd één met het bewustzijn van elk wezen. Hij was in allen die op aarde leefden, in allen die besloten de reis te gaan maken en in allen die besloten terug te keren tegelijk. Hij was in al wat leefde en niet leefde. Aanwezig. Hij straalde uit de ogen van de mensen, liet hun harten kloppen. Hij was het die hun cellen deelde, hun haar deed groeien, zwiepte met de kat haar staart en bevond zich tegelijk in de eeuwige sneeuw in Lapland. Hij bevond zich in het Tibetaanse meisje, dat yak mest verzamelt voor het vuur. Hij bevond zich in de verfijnde vertakking van de berkenbomen, in hun stam en wortels. Ook in de bladluizen op hun bladeren.

Hij was het Wezen in al wat Is. Hij was aanwezig in de verliefde ogen van de jongen die zijn toekomstige vrouw net heeft ontmoet. En ook in de beslissing van de vrouw om van hem te scheiden, 35 jaar later. En ook verbleef Hij geduldig in de liefde die tussen hen was, maar waar ze even niets van wilden weten. Hij was in de gevangene die, worstelend met zijn schuldgevoel steeds meer schade aanricht. Maar ook was Hij in het moment van diens sterven en de overgave aan zijn Innerlijke goedheid.

En de oorlog woedde voort. En daar waar Hij begrepen werd was Hij werkzaam en werd er liefde gevoeld. En ook daar waar hij niet begrepen werd was Hij, maar werd Hij als angst en pijn ervaren.

Alles was perfect zoals het was, ondersteunend aan groei naar bewuste gelukzaligheid, waarin tijd geen beperking kende.

Hij was Vreugde, Genade en Klarheid

En in zijn helderheid zag hij dat velen zoveel pijnlijks hadden meegemaakt dat ze zich niet eens meer voor konden stellen dat er ook nog maar iets moois aan het leven kon zijn. Hun pijn was hun overtuiging geworden. Zijn mededogen met de mensen die angst en pijn ervoeren, maakte dat opnieuw het verlangen kwam, om zijn liefde nog echter te maken, nog voelbaarder, tastbaarder. Zijn wilsbesluit ontstond opnieuw. Hij ging liefde brengen. En ditmaal zou hij zich sneller herinneren wie hij was en wat hij kwam doen. Hij zou liefde laten stralen op aarde. Zijn medeschepselen zouden hoop kunnen putten uit zijn verbinding met de oorsprong en zich ook hun eigen oorsprong kunnen herinneren. Het was tijd om eeuwig leven op aarde te brengen

Dat nam hij zich voor.

Maar eerst zou hij teleurstelling en verdriet op zijn pad kiezen, opdat hij verschoond zou blijven van hoogmoed en vervuld van mededogen en medemenselijkheid.

Hij moest van binnenuit begrijpen wat smart was en hij sprak af met een aantal liefdevolle bevriende zielen, dat ze het hem zo moeilijk zouden maken in zijn volgend leven, dat hij pijn, verdriet en eenzaamheid zou ervaren. Net zo lang tot hij er opnieuw in zou slagen zijn pijn te omarmen en zijn werkelijke wezen te verwelkomen. Zodat hij de kracht zou krijgen om hen te vergeven en bewustzijn te brengen waar eerst duisternis en onwetendheid was. Als hij opnieuw zover was, was hij er klaar voor om zich te herenigen met zijn Geliefde. Ze zouden elkaar direct herkennen, wist hij. Doordat hij in dit leven de liefde in zichzelf had gevonden en gerealiseerd had tot in de verste uithoekjes van zijn gedrag jegens zichzelf, anderen en alles, was hij klaar voor de hereniging met haar. Zoals veel zielen elkaar zouden vinden in de komende incarnatie. En door de zuivere harmonie en liefde die ze voor elkaar hadden zouden ze met elkaar samenwerken om de op handen zijnde grote wereldtransformatie te ondersteunen.

De transformatie, waarin vele zielen zouden ontwaken in hun ware aard en eeuwig leven realiseren.

En zo ging het. Eenmaal in de aardse werkelijkheid deden deze bevriende zielen alles om wezen te raken en te kwetsen. Ze waren hun afspraak vergeten, want als ze het zich zouden hebben herinnerd, zouden ze hem nooit pijn hebben willen doen. Maar ze deden onbewust toch wat er in hun blauwdruk stond geschreven. Zoals afgesproken. En wezen groeide ervan. Zijn werkzaamheid werd groter en groter. De schellen vielen opnieuw van zijn ogen. Hij ontwaakte in de genade die hij was.

Hij herenigde zich met zijn Geliefde. Ze hadden elkaar direct herkend. Er verscheen die authentieke glimlach van compleetheit op hun gezicht. De beide zielenhelften versmolten in een geweldige ongedeelde eenheid, met behoud van beider individualiteit.

Ze wisten dat ze al acht keer eerder een rol hadden gespeeld in elkaars levens. Dat was niet gemakkelijk geweest. Ze hadden elkaar lief gehad, maar weinig van elkaar geaccepteerd. Ze waren één en dezelfde ziel en omdat ze elkaar zo goed kenden, zo dichtbij elkaar waren, was het onverdraaglijk geweest om te zien dat de ander in de persoonlijkheid zover afweek van wie die was. Voor elkaar waren de sluiers onmogelijk op te houden geweest, maar deze sluiers hadden ze nog nodig gehad om hun reis dwars door de duisternis naar verwerkelijkheid te maken. En voor die reis waren andere geliefde zielen hun reisgenoten geweest. Gedurende eerdere levens hadden ze door ontmoetingen met elkaar de herinnering aan wie ze werkelijk waren in elkaar

aangewakkerd en zo steeds sprongen in hun bewustzijn kunnen maken. En meer van hun zielenliefde kunnen prijsgeven in hun situatie.

Nu was het hun tijd van volmaakte hereniging. De sluiers waren van binnenuit opgelost. Hun vrije wil en de Wil van het Grote geheel waren een en dezelfde geworden. Hun gezamenlijke aanwezigheid in Pure Liefde was werkelijkheid geworden en deze liefde genas vele andere zielen in hun aanwezigheid spontaan.

Wezen verspreidde zijn liefde en acceptatie samen met tal van andere schepselen uit Hem voortgekomen.

De aarde transformeerde meerdere keren en kwam op steeds hoger trillingsniveau.

En zo groeide Wezen keer op keer in bewustzijn over wie hij was. Eenheid in verscheidenheid van vormen.

Met Liefde als Bron. En steeds meer, met Liefde als resultaat.

Toen uiteindelijk alle uitdrukkingen van Eenheid, alle schepselen zich verbonden wisten, was de Liefde werkelijkheid geworden. Er was geen plaats meer voor pijn. Geen noodzaak meer voor het ontstaan ervan.

Er was Vrede in compleet ontwaakt bewustzijn van elkaars waarde in het geheel van al wat leeft en niet leeft, totaal gevend, in een eeuwigdurend nu.

En zo werd Wezens oorspronkelijke wens vervuld.

Hij leefde nog lang en gelukkig

In ieder van ons....